

Marin Franičević

Tvorci življenja

- V. Osedlaj, sin, najiskrejšega konja,
pohiti proti Papuku ob zori,
prinesi mami vodo, ki poživlja,
rosíco s Papuka na brezji skorji.

Prinesi nekaj vej s Skresina, z Loma,
prinesi cvetja, ki spod jelke bode,
kjer so sledovi varuhov življenja,
iz partizanskih virov sveže vode.

Osedlaj, sin, konjiča z belo liso,
polêti še prej, ko bo zora vstala,
napolni vrče si z Voćinko bistro,
ki rane je junaku blago sprala,

nalij si vrča hladnega Irovca,
globoke reke, spenjene Brzaje,
srebrne Iskre in Kneževe vode,
ki kot srebro pod zvezdami lesk daje.

Umij obraz mi v tej nesmrtni vòdi
v poletnem jutru, ko zorijo žita
in ko po kutinah diši ta soba,
srce pa bije za naš dom in Tita.

Titovo kolo

Lojze Kot dolga veriga
Krakar se kolo poskočno
 veselo ovija
 krog naših barak;
 in prah, ki se dviga
 spod težkih korakov,
 se leno izgublja
 v temneči se mrak.